

„Danskere“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskere“ udkommer Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$1.50, Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.
Entered at Blair Post office as second
class matter.
Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Section
1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.
Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
skeren's“ Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk,
som avterer i Bladet, enten for at k-
be hos dem eller for at faa Oplysning
om det avterede, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

The National Lutheran Coun- cil.

Den svensk-lutherske Augus-
tana Synodes Blad „Augustana“
skriver derom bl. a.: „Vi
er overbeviste om, at Glæden er
almindelig i vor Synode oven-
at denne Organisation eksisterer.
Foruden den særlige Op-
gave, hvorom vi nu skal ud-
tale os (Indsamlingen af de \$500,-
000), synes vi deri at se en Lu-
therske Kræfter her i Landet
i den Hensigt at fremme vor
Kirkes Fællesinteresser og for
at hævde Kirkens Anseelse og
Rettigheder i Forhold til de
andre Kirkesamfund her i Landet
og overfor vort Lands Borgere
i Almindelighed. Her er ikke Tale
om nogen „Merger“ mellem
vor Kirkes forskellige Afdelinger,
men om at forene Kræfterne
til at udføre, hvad ingen af
Kirkens individuelle Afdelinger
alene kan udføre.“

I „Danske Brodersamfunds
Blad“ for Marts skrives: „Logo
Nr. 35 har i de senere Aar op-
taget mange unge danske Ame-
rikanere, hvoraf de fleste ikke
forstod ret mange Ord af, hvad
der blev sagt til dem.
Et Forslag blev derfor ved-
taget om en Tid siden om at
oversætte Optagelses-Ceremonierne
paa Engelsk, og ved Mødet
den 7. Februar rapporterede Ko-
mitéen, bestaaende af Brødre A.
M. Petersen, Carl West og Carl
W. Larsen, at Oversættelsen var
færdig.
Ved dette Møde havde vi en
Kandidat til Optagelse, som
daarlige forstod det danske Sprog,
og for første Gang siden Logens
Stiftelse benyttedes det engelske
Sprog.“

I de sidste to Numre har „Lu-
theraneren“ givet en Oversigt
over Argumenterne imod og for
Udslettelsen af Ordet norsk
i Den norsk lutherske Kirkes
Navn. Saa nævner Redaktionen
i sidste Nr. følgende, som de stridende
Parter er enige om: „1. At det norske
Sprog sent eller tidligt vil ophøre
som Tale- og Skriftsprog i dette
Land.
2. At vor Ungdom for Nær-
værende faar sin Undervisning,
saa vel i Religion som i verdslige
Fag, fornemmelig i det engelske
Sprog.
3. At Kristendom og Kirke
bør sættes højere end noget
Sprog.
4. At det ikke er Kirkens Mis-
sion at dyrke nationale Interes-
ser, uden for saa vidt det kan
være til Hjælp i Arbejdet for
det, som er Kirkens egentlige
og sande Opgave. — (Herom
har der vistnok ikke været fuld
Enighed. Et Par Røster har hæv-
det, at Lutherdom og norsk Na-
tionalitet ikke godt kan skilles,

Men disse har ingen Støtte faa-
et af de øvrige Opponentter mod
Navneforandringen.)
5. At vore norsk-lutherske Kir-
kesamfund i Amerika fra Be-
gyndelsen af har taget Sigte
paa Sprogovergangen og forbe-
redt sig paa den.“

Bladet vil til Afslutning af
Diskussionen om denne Sag end-
nu give en Representant for
hver af Siderne Ordet.

Past. Nels Lundgren er bleven
kaldet til Hjelpepræst ved St.
Paul's Kirke (Augustana Syno-
de) i Minneapolis, Minn. Past.
Lundgren skal saa forestaa Ar-
bejdet i det engelske Sprog i
denne Menighed, medens Past.
E. O. Stone, der har været Menig-
hedens Præst i over 25 Aar,
fremdeles som „senior Pastor“
vil forestaa Arbejdet i det svenske
Sprog. Past. Lundgren har
været beskæftiget næsten et Aar
som „Camp Pastor“, først i For-
bindelse med „Aviation Training
School“ ved Fort Snelling,
Minnesota, og siden ved „The
Naval Training Station“ ved
Pelham Bay, New York.

Indre Missions Selskabet i Min-
neapolis har taget nok et Skridt
fremad siden det nye Aars Be-
gyndelse. En ny, centralt beliggen-
de Bygning med 65 Værelser
er købt for \$40,000. Denne
Bygning skal indrettes som et
nyt Gæstehjem (Hospice) for
unge Kvinder. Det tidligere Gæ-
stehjem vil blive omdannet til
et Luthersk særligt for gen-
nemrejsende. En Kindergarten
og Amnestue opholdes, og be-
gbe er overfyldte. Bestyrelsen ser
sig om efter Plads for nok en
Kindergarten, der vil blive aa-
bnet i en anden Del af Byen, saa
snart Financerne og andre Om-
stændigheder tillader det. Sel-
skabet har 13 regulære Arbej-
dere i sin Tjeneste.

Der er 362 Diakonisser og Pro-
vesøstre i Forbindelse med de
9 lutherske Diakonisse- og Mo-
derhuse i United States. I Løbet
af 20 Aar har Antallet mere end
fordoblet sig. Disse Velgærings-
Kvinder findes i 86 Institutioner
og paa andre Arbejdsmarker, i
Menighedsarbejde, Hospitaller, al-
mindelige og specielle; de pas-
se, Epileptikere, Invalider, gam-
le, Børn, arbejder som Distrikts-
Sygeplejersker, gør „Settlement“
Work, hjælper i Kvinde-Gæste-
hjem, deltager i Bymission, ved
Kindergarten og i Hedninge-
Missions-Arbejde. 10 er i Kina,
1 i Afrika, 9 paa Madagaskar.
Det største Antal, 145, arbejder
i Hospitaller. —L. L. Review.

FRA JAPANMISSIONEN.

Yonemura.

Yonemura er vor ældste ja-
panske Præst og Arbejder. Han
er nu tæt ved de 60, men er
rask og rørig hele Tiden. Han
er en af de Mænd, som altid er
travlt optaget af sit Arbejde, af-
lægger mange Husbesøg, ikke a-
lene hos de Kristne, men hos
mange ikke-Kristne, og hans Ind-
flydelse over Mennesker er god
i alle Maader. Naar denne Menig-
hed har udsendt saa forholds-
vis mange Arbejdere og saa dyg-
tige Mænd til Herrens Gerning,
da er det væsentligt, fordi Yo-
nemura har sat sit Præg paa
dem fra den Dag, de blev Kris-
tne. Han prædiker altid bedst
i sin egen Kirke, holder ikke a-
ltid en særlig god Prædiken,
men kan prædike udmærket,
naar han er tilstrækkelig for-
beredt. Han har hverken Lyst
eller særlig Anlæg for Gadepræ-
diken, men har vundet mange
Mennesker for Kristus ved Hus-
møder i de Kristnes Hjem, hvor
en lille Flok Venner og Naboer
har været samlet til Møde. Disse
Husmøder holder han trofast
vedlige Aaret igennem, og de
har hjulpet til at holde Interes-
sen i Live hos selv de Kristne,
fordi de paa denne Maade dra-
ges med ind i Arbejdet.

Yonemura er sommetider ikke
helt fri for at være lidt stolt af,
at hans Helbred er saa godt,

medens de unge Arbejdere ofte
har Feber og maa ligge i Sen-
gen, men det kan jo ske selv for
den bedste. Saadan gik det i
Fjor Vinter. Vi havde haft et
Møde-paa en af Byens Fabrikker
for nogle Hundrede unge Fa-
brikpiger. Yonemura vilde tale
til dem om en sund Sjæl, men
begyndte med at tale om Lege-
mets Sundhed, sagde ogsaa lidt
om, at han selv aldrig var syg,
og det særlig fordi han ikke vil-
de være det, men altid holdt Ho-
vedet oppe, selv om han til Ti-
der kunde være lidt daarlig
tilpas. Naar Dagen efter denne
Tale maatte han holde Sengen
og havde høj Feber, men det va-
rede kun et Par Dage, saa var
han paa Benene igen.

Mrs. Yonemura har maaske
større naturlig Begavelse, men
er ikke saa virksom for Arbej-
det. Hun har ikke saa faa Aar
undervist i en Pige-skole her
i Byen og har derigennem haft
Indflydelse paa en Del unge Pi-
ger. Hun har virkelig Sans for
Kunst og, som nogle vil vide,
har broderet meget smukke Ting
i Silke. Sammen med denne
Kunstsans har hun Evne til at
gennemskue en Situation og har
Øje for det komiske i den, selv
til Tider paa sin Mands Bekost-
ning, da han ved Lejligheder
kan være meget stiv og højtidelig,
endog hvor det ikke saa
haardt tiltrænges. Hun er meget
højere end Yonemura, hvad en
Kone jo ikke bør være, saa
Folk i Byen vist har en Anelse
om, at det maa være en luthersk
Lærersætning, at Konen bør væ-
re den største.

Men Yonemura har et godt
Hjem, som altid staar aabent
for alle, og vil besøge dem, og
en virkelig sand Gæstfrihed mø-
der enhver, der træder indenfor.
Menighedens Kristne kommer der
meget og føler sig fuldstændig
hjemme der. Hvad Betydning det
har for et Arbejde, er der man-
ge, der kan bevidne. I seks Aar
har vi boet her lige ved Siden
af dem, og bedre Naboer har vi
ikke haft noget Sted.

I deres ældste Søn Masahiro
er nu en Snes Aar og rejste for
nyltil Tokyo for at studere.
Han har arvet sin Mors Sans
for Kunst og har malet flere
Ting, som er gode. Han har særlig
Lyst til Maskineri og vil mu-
ligvis blive en mere eller min-
dre bekendt Opfinder med Ti-
den. Han har allerede foretaget
noget i den Retning. Hans Far
vilde nok haft ham til at blive
Præst, og Sønnen vilde ogsaa,
men han har ikke Anlæg til at
blive en Taler, saa han har
valgt en anden Vej. Mens han
var paa Højskolen her i Byen,
var det hans Maal i de Aar at
faa ti Studenter med paa Frel-
sens Vej. Han naaede ikke det
fulde Tal, men nogle kom da
med. Det er vel næppe alle Præ-
stesønner, hverken her eller i
Amerika, der sætter sig et saa-
dant Maal, mens de er paa Sko-
le. Mens han var paa Skolen
her, fik han hver Maaned i Løn-
mepenge 50 Sen (25 Cents), og
selv i Japan kan der ikke kø-
bes meget Sukkergodt eller lig-
nende for den Sum. Jeg har som-
me Tider hørt hans Far kalde
paa han indtil seks Gange uden
at der lød noget, „Ka du it hør,
Dreng!“ eller i mindste Maade
forandre Tone. Det betød vel,
at Faderen vidste, Drengen vil-
de svare, hvis han kunde høre
ham kalde, og kunde han ikke
høre, var han da lovlig und-
skyldt. Masahiro er en god Søn
og et værdigt Eksempel for de
unge Mænd i Menigheden.

Den næste er en Pige, som til
daglig kaldes Tai San. Hun har
stort Anlæg for Bogen, har staa-
et øverst i sin Klasse hele Tiden,
er nu i Marts færdig med Pige-
skolen og er bleven tildelt den
Udmærkelse, at hun faar Lov
til at komme ind paa Normal-
skolen uden Eksamen, hvad
der her i Landet kun meget
undtagelsesvis tilstedes. Hun er
en høj (forholdsvis) og smuk
Pige og meget stille i sit Væ-
sen.

Den næste er Ei Sau, som er
liden af Vækst, men er baade

dygtig i Skolen og har store Tan-
ker om en Tur til det „store Ame-
rika“, hvor hun vil uddannes til
noget stort.

Endelig kommer Koehan, som
han kaldes til daglig. Han er
kun en Dreng som andre Dreng-
e, der gaar i Skole hver
Dag og spinder sin Top paa
Gaden mellem de andre Dreng
i Fritiden. Yonemura mener, at
denne Dreng vil følge i Faderens
Fodspor og blive Præst.

Der kommer nok lidt en an-
den Gang om vore andre Arbej-
dere.

Mærk!

Menigheden her har faaet en
Del Postkort lavet af den nye
Kirke og vil sende en Del, til
de Steder, som hjalp til, at vi
fik Kirken. Jeg har gennemgaaet
et alle Kvitteringer i Kirkeb-
laet, har talt sammen alle dem,
der har været kvitteret for, og
der bliver sendt en Pakke Kort
til hvert Sted. Der skulde væ-
re i det mindste eet Kort til
hver af dem, der har bidraget
til Kirken. Skulde der være Ste-
der, hvor der ikke kom nok,
kan der faas flere, hvis I vil
sende os et Brevkort med Med-
delelse om, hvormange der mang-
les. Der er ikke saa faa Menig-
heder, som ingen Kort faar
men der er endnu aaben Anled-
ning, da de sidste Penge, som
vi maatte bede om, ikke saa nær
er kommet ind. Herude har vore
Kristne indbetalt den hele Sum,
som blev dem paalagt, ikke ale-
ne den første Sum, men den
ekstra Sum ogsaa. Vil I staa
tilbage?

Gideon's Hær

er vokset lidt, men den er end-
nu for lille.

Er det muligt, at der ikke skul-
de være nok, saa vort Hundred
kan blive fuld? Der er en Del,
som vil faa et privat Brev om
den Sag, hvis de ikke kommer
med i Hæren inden altfor længe.

Hvorfor bygges der Kirker
blandt eder? Der er jo mange
Steder, hvor et Par Værelser
eller tre hos en Familie kunde
rumme dem, der kommer til Mø-
derne, eller der er Skolehusene.
Men for at give Arbejdet det
Rette Udseende og et fast Hol-
depunkt bygges der alligevel en
Kirke. En Dampmaskine uden
Damp kan ikke udrette noget,
men Dampen uden en Maskine
kan heller ikke. Vi maa prædi-
ke Ordet og holde ud i Bøn,
men Bygningen er en Nødvend-
ighed tillige.

Derfor, I Mænd med en Gi-
deons Mod og Sind, meld jer
ind i Hæren, som skal omstyrte
Medianitternes Fæstninger og op-
føre Fæstninger til Jehovas
Navn. Why not now?

Kærlig Hilsen til alle,

Eders i Kristus

J. P. Nielsen.

HVEM HAR ANSVARET?

Med Harmø lyste jeg Prof. L.
A. Laursens Artikel i „Danske-
ren“, Nr. 7 af 12. Febr., hvor
vi forberedes paa at møde en
Gæld ved førstkomende Aars-
møde i Skolekassen paa \$6,000,
eller mere, fordi der i vort Sam-
fund findes nogle Personer, der
er lige glade, hvor galt det saa
end gaar, bare de bliver fri for
at ulejlige-sig.

Prof. Laursen siger, at der er
109 Menigheder med samt de-
res Præster, som har undladt den
simple Pligt at efterkomme Aars-
mødets Bestemmelse om at ind-
berette angaaende Indsamlingen
til vor Skole, og som ikke har
indsendt en eneste Dollar op til
8. Febr.; medens Indsamlingen
eller i det mindste Subskription-
en skulde være afsluttet den 1.
December. 32 Menigheder har
opfyldt fra 10 til 14 pr. Cent af
deres kristelige Pligt den Sag
betreffende. 19 Menigheder har
ikke undset sig ved at lade 40
per Cent af deres Gerning i den
Sag blive forsvundet. 8 Menighe-
der har opfyldt deres Pligter i
denne Indsamling; medens 29
Menigheder er gaaet „over the
top“. Altsaa, kun 37 Menighe-
der ud af 197 har ifølge Prof.

Laursen gjort sig fortjent af
Samfundets Tak og Agtelse. Jeg
er enig med Prof. Laursen, at
en Præst eller Menighed, der
ikke opfylder sine Forpligtel-
ser, kan ikke gøre Krav paa
Samfundets Agtelse.

Prof. Laursens Oplysninger
vidner om en dejlig Tingenes
Tilstand i vort Kirkesamfund,
ikke sandt? Men hvorlængde skal
vi fortsætte paa den Maade?
Mon vi nogen Sinde skal komme
saa vidt, at vi faar en ordentlig
forretningsmæssig Hus-
holdning i vor Kirke?

Man behøver ikke at være Pro-
fet for at se, hvor det hæjer
hen. Paa denne her Maade har
det nu gaaet i mange Aar, at
den ene store Gæld har hobet
sig op efter den anden, af den
simple Grund, at vi i vort Sam-
fund huser for mange ligegyldige
og ligeglade Folk. Omkring
hvert syvende Aar kan vi saa
sætte i Gang en stor Indsamling
for at dække de ligegyldiges
Gæld. Hvorlængde skal vi fort-
sætte paa den Maade?

En Mand af Salems Menig-
heds Kirkeraad, som havde læst
Prof. Laursens Oplysninger i
„Danskere“, sagde til mig:
„Det er absolut Præsternes Skyld,
naar Pengene ikke kommer ind
til Skolen; thi vort Folk har
Pengene og vil gerne give det
nødvendige til Guds Riges Sag;
men der maa være nogle til at
samle dem ind, og hvem skal gøre
det naar ikke Præsten?“ Den
Mand udtalte mine Tanker om
den Sag; og jeg synes, det er
en Skandale, vi skal gaa i Gæld
\$6,000 ved vor Skole i Aar af
den ringe Grund, at der ingen
er, som vil indsamle Pengene.

Man forlader sig vel sagtens
paa, at Præsterne skal forestaa
Indsamlingen hver i sin Menig-
hed, og paa den Maade foregaar
det vel som Regel med det oven-
nævnte frygtelige Resultat —
en Gæld paa \$6,000 i indeværen-
de Aar. Hvad er Aarsagen der-
til? spørger du. Og Svaret er
ifølge en Præst i Danmark, at
Præsterne som Regel er blottet
for Forretningssans. Men enhver
Præst, der elsker sin Frelser,
sit Samfund, sin Skole og Guds
Riges store vidtforgrenede Mis-
sionsarbejde ud over Jorden, vil
anstrengte sig til det yderste for
at indsamle Midler til Guds Ri-
ges forskellige Virksomheder, saa
der ikke behøves at drives Mis-
sion paa Gæld.

Det er at haabe at ikke man-
ge berer sig ad som en engelsk
Præst, der skulde samle ind til
Hedningemissionen i sin Menig-
hed, og anmeldte Sagen paa fø-
gende Maade: „Vor Menighed
er ansat til at yde \$85.00 om
Aaret til den Mission. Det er en
stor Sum altfor stor for os, der
jo da ikke kan siges at være ri-
ge Folk. Det er vel nok heller
ikke Meningen, at vi skulde naa
saa højt op, blot vi gør en lille
Anstrængelse, saa er man nok
til Freds dermed, og vi maa jo
da ogsaa huske paa Udgifterne
til vor egen Menighed. Naar nu
vi slutter, vil Diakon Halbrook
saa nede ved Døren med en Hat,
hvor enhver, der ønsker at gi-
ve noget til den Sag, kan lægge
sit Offer.“ Der indkom 3 Dol-
lars og 49 Cents.

Paa Aarsmødet, da vi valgte
Prof. Laursen til at forestaa
Indsamlingen af Skolepengene,
forstod jeg det saaledes, at han
skulde sørge for, at den bevil-
gede Sum, \$9,000 kom ind, —
og hvis Menighederne og Præ-
sterne forsømte at fuldføre Sub-
skriptioner i Tide, da skulde
han tage Affære; thi ellers er
det jo fuldstændig unyttigt at
have en Mand til at forestaa Sa-
gen. Lister og en pæn Skrivelse
kan jo sendes ud fra Publish-
ing-Huset. Men nu ser jeg jo,
at Professoren hverken selv er
rejist, ej heller har han sendt
en anden; men derimod grebet
til det gamle altid forføjede
Middel, at skrive en Beklædelses-
Artikel i „Danskere“. Mon det
vil hjælpe noget? Jo, som Medi-
cin paa en raaden Tand. Nej,
gaa ud og hent Pengene! Fol-
ket har dem og vil gerne give
dem til vor Skoles store Mis-

sion saavel som til vore andre
Missioner; men de forlanger af
os, at vi skal samle dem ind, vi
skal gaa og hente dem.

Kan Prof. Laursen ikke faa
Tid dertil trods dette, at Elev-
antallet i Aar er lille, lad ham
saa melde det til Kirkeraadet,
der har Magt og Midler til at
sende en anden.— Seks Tusinde
Dollars er en net lille Sum,
som det nok kan betale sig at
sende en Mand ud efter, og jeg
holder for, at det er mere hæd-
derligt, mere kristeligt og mere
tilfredsstillende for alle Parter
at sørge for Indsamlingen nu i
de 3 Maaneder paa denne Side
af Aarsmødet, end det er at
møde frem til Aarsmødet med
en kolosal Gæld, lesaget af høje
salvelsesfulde Udtalelser til
at dække over Skaden i Ojeblik-
ket.

Vi, der har betalt alt det, der
blev forlangt af os og mere til,
beder herved broderligt om, at
der da endelig maa blive gjort
noget alvorligt i den Sag, mens
det endnu er Tid.

Jeg ved nok, at man bliver
ikke populær ved at skrive om
den Sag, men jeg vil saa til
Gengæld spørge eder, som lidt
er intet har udrettet: Var det
Kristi Kærlighed, der tvang jer
til at være forsømmelige? Ville
I ønske at blive behandlet saa-
dan, som I har handlet overfor
Samfundet?

Broderligst,

J. J. Kildsig.

New York den 20. Febr. 1919.

SPROGSPØRGSMÅLET.

Det var i Elk Horn, Iowa, i
Skoleaaret 1903—4, at der ved
et af Fredag Aften Møderne
holdtes en Debat for og imod
det danske Sprogs Bevarelse, to
for, to imod; derefter Ordet frit
til nogle Minutters fri Diskus-
sion; Dansk vandt. Jeg sagde
lidt for det danske selvfølgelig,
blandt andet dette: Hvad er et
Folk uden Sprog? det vil snart
være forsvundet i det Folk, hvis
Sprog det antager. Min Mand
havde allerede den Gang været
amerikansk Borger i mange Aar
følgelig var jeg Borgerinde; Bør-
nene var endnu ikke, ingen af
dem, ude af den almindelige Sko-
le; de er alle født her i Landet.
Jeg ved ikke, om de, der den
Aften forsvarede Danskhedens
Sag og vandt, endnu er af sam-
me Mening. For mit Vedkom-
mende holder jeg ligesaa meget
af det danske som den Gang.
Jeg har i kirkelig Henseende og
menneskelig set gaaet langt mere
end Halvvejen allerede og
kunde godt gaa Resten af Vej-
en. Men for Børnenes Vedkom-
mende har jeg gaaet saa langt,
som jeg ønsker at gaa med det
danske. Der er adskillige Grunde
dertil. Den vigtigste af disse
Grunde kan bedst forklares ved
en lille Samtale mellem min Svig-
gedatter og mig; vi talte om
Sprogsagen, det er jo Dagens
Emne. „You see how it is
mother,” she said, „my husband
has had his religious education
in Danish, and I have had mine
in German (she is a Lutheran
from Manning, Iowa) and neither
one of us is able to defend our
faith in English; we have simply
not enough knowledge of the
Bible in that language to do it.“
Begge disse unge har en almin-
delig god Kundskab paa Engelsk,
begge har gaaet nogen Tid paa
Højskole; det er ikke det al-
mindelige Engelse, de mangler,
men Kundskab paa dette Sprog
til Guds Ord. Jeg ved med Vis-
hed, at selv de bedste paa Dansk
uddannede unge (Præstebørn
undtagne) pænt maa tie stille,
naar der under Arbejdet eller
ved andre Lejligheder opstaar
Spørgsmaal, som har til Hensigt
at svække deres lutherske Tro;
jeg skulde maaske sige kristne
Tro, men vi er jo lutherske og
tror, vi har i denne Kirke alt,
vi behøver til Fred og Salighed
her og hisset. Dette er for mig
det egentlige Punkt i al denne
Talen om Sprog. Har vi Lov
til, og kan vi forsvare vor vore
Børn og os selv at sende dem ud